

Slišanje glasov:

VTISI Z LETNEGA TABORA SLIŠANJA GLASOV V DOLNJI BRIGI

Med 11. in 15. avgustom nas je 20 taborilo v vasi Dolnja Briga na Kočevskem. Zbrali smo se tako ljudje z lastno izkušnjo slیشانja glasov in ostalimi nenavadnimi izkušnjami kot tudi ljudje brez njih. Medvedov nismo srečali. Tabor je bil mednarodno obarvan – med drugim so nas obiskali tudi člani podpornih skupin iz Avstrije. Spodaj smo zbrali nekaj vtisov o taboru.

*

Bilo mi je res super, družba je bila ta prava, glasba prijetna za ušesa, hrana odlična, še posebej krompirček v žerjavici. Vse aktivnosti so bile zabavne, od igranja in zmage pri Activityju do ustvarjanja raznih stvari, kot so zapestnice ter tablice z imenom za vsak šotor in sobo (slumber party FTW! ... Ja, ni kej, kot Britney fan sem moral nekaj tega vključiti tudi v naše druženje). Plavanje v Kolpi je bilo precej osvežilno, z Jušem sva oba potrebovala 15 minut, da sva zaplavala, v Kočevskem jezeru pa je šlo hitreje. Na koncu lahko samo še rečem: »Hit Me Baby, One More Time!« (Dejmo še enkrat!)

Mark

Na Kraljih ulice smo se dan po koncu tabora zbrali Juš, Bojan, Izzy in Marko. Obujali smo spomine na tabor. Ful sem hvaležen Aniti, ker mi je naredila posebno juho brez čebule in brez česna. Na taboru je bilo mega. Ob večernem ognju smo lahko slišali divje živali, ampak ne vem, katere bi to lahko bile. Mogoče jelenjad ali pa divji prašiči ....

Marko

Identiteta

Začelo se je z idejo o potrebi po letnem taboru. Lastno identiteto v širšem prostoru.

Z idejo sem šla v prostor, ko pa sem o njej govorila, je že živela, dihala, in čeprav se je risala v dosti težjih pogojih, je bil vseskozi prisoten globok in pristen, skoraj otipljiv, občutek realizacije. S tako globokim odtisom ostane le še izbiranje vsebin, ki se razprostirajo v prostoru. Ko se zapre neka pot, se odpre druga. Vse je izbira. Prostor se premika, slike drsijo, se spreminjajo in počasi sestavljajo. Rdeča nit je zgodba sprejemanja.

Ker je vsebina odprta, lahko ob njej vsi dihajo, saj so le vabila, ki te nagovorijo ali pač ne. Kar ustvarja izbiro, ki je je bilo premalo, uči novih odnosov.

Težko se je bilo ob koncu vrniti v prostor, ki ponuja le malo od naštetega. Izkušnja mi je postavila na glavo veliko prepičan, se dotaknila najglobljih ran.

Kako prazno postane življenje, ko si okusil zapolnjenost praznine. Koliko pozabljenega se znova zbudi.

Mojca N.

Najbolj impresivni stvari in občutki iz Dolnje Brige sta bila solidarnost in občutek pripadnosti med ljudmi: skupni obroki, pogovori o glasovih in življenjih na splošno, čas ob tabornem ognju. To bi moralo biti del tudi drugih življenjskih situacij, saj imam občutek, da se ljudje navadno izgubljajo zaradi stresa, pritiskov življenja itd. Med taborom sem razvijala svoji empatijo in sočutje. Ponovno sem ugotovila, da ne hodim v nikogaršnjih čevljih, pač pa v svojih lastnih. Preko različnih ljudi, odnosov, točk v procesu življenja in okrevanja itn. sem bolj kot prej ugotovila, da se moram,

kadar nečesa ne razumem, vprašati po vzrokih in pridobiti boljše razumevanje osebe, ki je pred mano. Tudi če imam dobre namene, ne smem navijati za kaj, zgolj ker mislim, da bi bilo bolje ali lažje, kot mislim. Kdo sem jaz, da bi vedela, kaj je za drugega bolje? Ponovno sem se naučila, kako pomembno je zame poslušati ljudi s širokim umom, in še pomembneje s širokim srcem, četudi je lažje delati in razmišljati črno-belo, po današnjih težnjah družbe potrošnje in svetovalnih služb. To sta dva od mnogih pozitivnih občutkov in stvari, ki sem jih vzela s sabo iz Dolnje Brige, in želim jih ohraniti, saj mislim, da me bodo naredile boljše svetovalko, povezovalko podpornih skupin in, kar je najpomembneje, boljše osebo.

Oana, Gradec (prevedeno iz angleškega zapisa)

Kot outsiderka nisem imela nobenih pričakovanj v zvezi z letnim taborom, nobene ideje o tem, kam prihajam, in predvsem nobene predstave o tem, kako močno se me bo tabor dotaknil. Vse, kar sem vedela, je bilo to, da sem bila skrivoma polna zanimanja. Doslej nisem imela izkušenj slیشانja glasov in v svojem kratkem življenju nisem nikdar srečala oz. poznala koga s takimi izkušnjami. Preko tabora sem dobila možnost prisluhniti mnogim osebnim zgodbam, ki so jih povedali različni ljudje, ki pa so vsi pokazali veliko zaupanja prav od začetka. Začutila sem nekaj, kar zaenkrat še težko prelijem na papir, saj moram še bolje dojeti, kako živimo in vztrajamo v tako čudnem, zapletenem in nerazumljivem svetu. Slišala sem pripovedi o osebnih izkušnjah, ki so mi pomagale porušiti moje predsodke, saj so se ljudje predstavljali na tako moder način.

Všeč mi je bil način organiziranja na taboru, saj smo imeli pripravljenih veliko aktivnosti brez trdnega urnika. Verjamem, da je to dalo udeležencem možnost in svobodo, da smo hodili naokoli in se bodisi pogovarjali z drugimi bodisi bili sami s sabo in svojimi mislimi na kakšnem priljubljenem mestu. Takih trenutkov sem imela nekaj tudi sama, saj sem čutila potrebo biti malo s samo sabo in razmišljati o tem, kar sem vedela ali pa sem mislila, da sem vedela o tematiki. Vzdušje tabora je bilo zelo sproščeno in ne spomnim se nikakršnih napetosti ali sporov. Videla sem ljudi, ki so se med sabo poslušali z odprtimi ušesi in se močno medsebojno podpirali. Na taboru smo imeli veliko izbiro dejavnosti, kot so na primer delavnice z glino, slikanje, lep sprehod po okolici ali pa kopanje v Kolpi. To se mi je vtisnilo v spomin, ki bo z menoj ostal dolgo časa. Meni najljubši trenutek, razen skupnih obrokov, sta bili morda zbiranje ob tabornem ognju in gledanje zvezdnih utrinkov, kar smo počeli vsako noč. Mislim, da smo vsi čutili človeško toplino in spoštovanje, in tudi tišina je bila prijetna. Mislim tudi, da smo v času, ki smo ga preživeli skupaj, zgradili prostor, kjer smo se vsi počutili dobro, ne da bi kdo koga sodil. To je bilo lepo opazovati. Počutila sem se sprejeto in doma.

Kot pravi pesnik Octavio Paz v eni izmed svojih pesmi: »Morda je ljubezen učenje hoje po svetu«, z oblikovanjem naših notranjih pokrajin in idej. Za vedno sem hvaležna, da sem lahko bila del tako lepega, čeprav mladega projekta. Kot študentka medicine in morda bodoča zdravnica zdaj vidim stvari drugače, sem bolj pozorna in celo bolj radovedna. Želim si, da bi moji sošolci in bodoči kolegi imeli srečo izkusiti kaj takega, kot sem sama izkusila na taboru. S sabo bom vzela obraze prijateljev, ki sem jih dobila na taboru. Močno upam, da jih bom še kdaj srečala.

Eleni, Lizbona (prevedeno iz angleškega zapisa)